

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.101/2025/7.
A felperes:	felperes (cím 1)
A felperes képviselője:	képviselő 1 (cím 2, eljáró ügyvéd: képviselő 2)
Az alperes:	alperes (cím 3)
Az alperes képviselője:	képviselő 3 kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	energetikai üggyel kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (4. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 105.K.703.290/2024/3. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 126.000 (százhuszonhatezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes beruházásában a cím 4 hrsz. alatt, majd pedig a cím 5. alatt önfogyasztást csökkentő, napelemes erőműegység létesült, amely nem táplál hálózatra. A felperes kérelmet nyújtott be az alpereshez a fenti két erőműegység mint a felperes1 (a továbbiakban: Napelemes Kiserőmű) vonatkozásában kiserőművi összevont engedély kiadása

iránt. Az alperes az engedélyt a felperes részére a 2022. február 1. napján kelt H 873/2022 számú határozatával kiadta. A felperes a Napelemes Kiserőmű létesítését 2021. február 1. napján kezdte meg.

[2] Az alperes 2022. április 29. napján VFEO/717-1/2022 számon a villamos energiáról szóló 2007. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: VET) 159. § (1) bekezdés 4. pontja és a VET 80. § (3) bekezdése alapján hivatalból hatósági ellenőrzést indított, mely során a felperest nyilatkozattételre hívta fel, továbbá a 2022. július 15. napján kelt VFEO/921-1/2022 számon kiadott megkeresésével adatszolgáltatásra hívta fel az ** (a továbbiakban: ***). A hatósági eljárás eredményeképpen az alperes a 2023. január 3. napján kelt H 6/2023 számú határozatával a felperest 2.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte a VET 80. § (3) bekezdésére hivatkozással. Azt a felperesi magatartást szankcionálta, hogy a 2021. február 1. napjától 2022. február 1. napjáig terjedő időszakban a felperes nem rendelkezett kiserőművi összevont engedéllyel, ezért a tevékenysége sértette a VET 97. §-át.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes a keresetében elsődlegesen a bírságot kiszabó határozat megsemmisítését, másodlagosan annak megváltoztatásával a bírság összegének 200.000 forintra történő mérséklését kérte. Az elsődleges kereseti kérelem körében hivatkozott arra, hogy az alperes nem szabhatott volna ki bírságot, mert a közigazgatási szabályszegésekről szóló 2017. évi CXXV. törvény (a továbbiakban Szankció tv.) 5. § (1)-(4) bekezdései szerinti hat hónapos elévülési határidő a határozat meghozatalakor már eltelt. Kifogásolta továbbá, hogy a határozat indokolásából nem állapítható meg, milyen okból találta engedélykötelesnek az alperes a Napelemes Kiserőmű építését; álláspontja szerint a VET 80. §-a alapján a kiserőmű létesítéséhez engedélyre nem volt szükség.

[4] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a Napelemes Kiserőmű létesítése engedélyköteles volt, az engedélyt kiadó határozatot a felperes nem támadta, az abban foglaltakat a jelen perben nem teheti vitássá, a telephelyre vonatkozó érveit az engedélyező határozat elleni perben adhatta volna elő.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletével az alperes H 6/2023. számú határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte. A felperes elévülési kifogását alaptalannak találta, a VET 80. § (3) bekezdésére alapított határozati indokolást tartotta hiányosnak, meghagyva a megismételt eljárásra az alperesnek, hogy a felperesi tevékenység engedélyköteles jellege tekintetében a határozatát részletesen indokolja.

A Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyező végzése, a megismételt eljárás

[6] A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2.Kf.700.438/2023/7. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Az elévülés kérdésében osztotta az elsőfokú bíróság érveit, ugyanakkor az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően úgy látta, hogy az alperes a határozatában az indokolási kötelezettségét teljesítette, abból egyértelműen kiderül, hogy a bíróságot a VET 80. § (3) bekezdésében foglalt megsértése miatt szabta ki annak okán, hogy a felperes a kiserőmű építési tevékenységét már az engedély kiadásáról szóló határozat közlését megelőzően megkezdte. Meghagyta a megismételt eljárásra vonatkozóan az elsőfokú bíróságnak, hogy a kereset anyagi jogi érvelését vizsgálja, annak megalapozottsága tárgyában a VET 80. § (3) bekezdése és az ügyben releváns jogi tény, a végleges határozattal közölt összevont kiserőművi engedély összevetésével foglaljon állást. Amennyiben a fenti anyagi jogi érvelést nem tartja megalapozottnak, vizsgálja a bíróság mérséklése körében előterjesztett másodlagos kereseti kérelmet.

[7] A megismételt eljárásban a peres felek a nyilatkozataikat fenntartották, a felperes hangsúlyozta a VET és a VET egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 273/2007. (X. 19.) Korm. rendelet (a továbbiakban VET Vhr.) 2024. január 1. napjával hatályba lépett jogszabályváltozását, melyből álláspontja szerint azt a következtetést lehet levonni, hogy a perben releváns időszakban a felperes tevékenysége még nem volt engedélyköteles. Az alperes a bíróság maximuma és a mérlegelési szempontok tekintetében részletezte álláspontját.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével az alperes határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte. Az ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében foglalt meghagyásnak megfelelően vizsgálta a bíróság jogalapja körében azt a releváns kérdést, hogy a VET 80. § (3) bekezdése szerint a felperes a kiserőmű építési tevékenységét az engedélyt kiadó határozat közlését megelőzően kezdte-e meg. Az engedélyt kiadó határozathoz anyagi jogerő hatás fűződik, ezért a bíróságoló határozattal szembeni perben a tevékenység engedélyköteles jellege már nem tehető vitássá, nem kellett vizsgálni a VET Vhr. 58.§-ában foglalt feltételek teljesülését, így a telephely fogalmának értelmezésére sem volt szükség. Az engedélyező határozat közlése a felperes által sem vitatott időpontban megtörtént, az engedély mindkét erőműegységet tartalmazza, azok kivitelezését 2021. február 1. napján, vagyis az engedély közlését – 2022. február 1. napját – megelőzően megkezdte a felperes. A felperes tehát a VET 80. § (3) bekezdését és 97. §-át sértve engedélyköteles tevékenységet végzett engedély nélkül a perben releváns időszakban, ezért az alperes a határozatában jogszerűen állapította meg a

fenti jogszabályhelyek megsértését, a felperes elsődleges kereseti érvelése az anyagi jogsértés körében eredményre nem vezetett.

[9] A bírság összegére vonatkozó másodlagos kereseti kérelmet megalapozottnak találta figyelemmel arra, hogy az alperesi határozat a bírság összegének felső határa és a mérlegelendő szempontok tekintetében felhívott jogszabályhelyek szempontjából nem egyértelmű, a Szankció tv. szerint figyelembeveendő mérlegelési szempontokat nem merítette ki, az értékelt szempontokat pedig hiányosan indokolta. Meghagyta a megismételt eljárásra vonatkozóan, az alperes a határozatának indokolásában egyértelműen tüntesse fel, hogy a bírság felső határát mely jogszabályi rendelkezés alapján vette figyelembe, továbbá az indokolása feleljen meg a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85.§ (5) bekezdésben írtaknak: részletezze, hogy pontosan milyen szempontokat mérlegelt, milyen egyedi tényeket értékelt, és azokat milyen súllyal vette figyelembe.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] A felperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélet megváltoztatásával a határozat megsemmisítése mellett az új eljárásra kötelezés mellőzését a Kp. 89. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján. A másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet indokolása [28] bekezdésének megváltoztatására irányult akként, hogy az építési engedély közlésének időpontjától kapcsolódik az engedélyt kiadó határozathoz anyagi jogerőhatás, ezt követően a felperes építési tevékenysége engedélyköteles volt, a felperes a VET 80. § (3) bekezdésében és 97. §-ában foglalt rendelkezéseket nem sértette meg. Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelése felülbírálatát kéri, álláspontja szerint a Kp. 89. § (1) bekezdés b) pontja alapján az Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében foglaltak nem jelentik azt, hogy az engedély kiadását megelőzően a kivitelezés megkezdése a VET 97. §-ába ütközött; nem lehet visszamenőlegesen engedélykötelessé tenni az építkezést annak jogszabályi feltételei vizsgálata nélkül. A hatályon kívül helyező végzésben foglalt meghagyásból – miszerint vizsgálni kell a kereset anyagi jogi hivatkozásait, melynek releváns jogi ténye az engedély közlésének időpontja – következik, hogy nem mellőzhető a VET 80. § (3) bekezdésére alapított bírságkiszabási ok és annak vizsgálata, hogy a perbeli időszakban, tehát az engedélykiadását megelőző egy évben folytatott felperesi tevékenység jogsértő volt-e. Ezt a vizsgálatot mulasztotta el az elsőfokú bíróság, nem értékelte a VET 80. §-a és a VET Vhr. 58. §-a szerinti feltételeket, valamint a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban Tao tv.) 4. § 33. pontja szerinti telephely fogalmát. A fenti kérdések vizsgálatával ugyanakkor a jogvita érdemben eldönthető lett volna, azt lett volna szükséges tisztázni, hogy a két érintett erőműegység egy telephelyen található-e, amennyiben nem, úgy nincs szükség építési engedélyre. A VET 80. §-a értelmében, amennyiben a két erőműegység teljesítményét nem kell összeszámítani, akkor nincs szükség engedélyre és az alperes szankciót sem alkalmazhat. Az összeszámítási kötelezettség fennállta a Tao tv. 4. § 33. pontja a belföldi jogi személy felperes esetében pedig annak az a) és b) pontjai alapján dönthető el. A Tao tv. felhívott rendelkezései értelmében a két erőműegység nem tekinthető egy telephelyen létesítettnek a felperes esetében. A VET Vhr. 1. § 2. pontja szerinti erőműegység fogalmát idézve kifejtette, hogy a jelen ügyben nem vitatott, miszerint műszakilag elkülönülő önálló egységet képező berendezésről van szó, az erőműegység villamoshálózati csatlakozással rendelkezik. Hivatkozott a VET 2024. január 1. napjától

hatályba lépett módosításaira a 3. § 27.b) pontja szerint a kapcsolási pont fogalma, az 58.a) pont tekintetében az önálló termelőegység meghatározása, a 66.a) pont vonatkozásában a vételezési hely fogalma, valamint a 74. § (1) bekezdés a) pontja szerinti engedélykötelesség tekintetében. Álláspontja szerint a VET fenti módosításai a felperesi két önálló ingatlanon található erőművet egy két erőműegységből álló erőművé kötötték össze. Utalt továbbá a VET Vhr. szintén 2024. január 1. napjával hatályba lépett módosítására az 1. § 29. pontja tekintetében az erőművi telephely és a 58. §-a tekintetében az erőművi névleges teljesítőképesség mértékének megállapítása vonatkozásában. Mindezen jogszabályváltozások alapján a felperesi erőműépítés egyértelműen 2024. január 1. napját követően vált engedélykötelessé, a VET Vhr. 1. § 29. pontja beiktatásával az erőművi telephely új fogalmának felel meg a jelen perbeli helyzet, mely a Tao tv. korábbi telephely fogalma helyébe lépett. Mindebből az a következtetés vonható le, hogy a korábbi szabályozás alapján a felperesi tevékenység még nem volt engedélyköteles, a két erőműegység nem minősült egy telephelynek az engedélyezés szempontjából. Engedélyköteles tevékenység hiányában a perbeli időszakban a felperes tevékenysége nem sérthette a VET 97. §-át, ezért a bíróság kiszabására az irányadó anyagi jogszabályok helytelen alkalmazásával jogszabálysértő módon került sor.

[11] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítéletének helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint a felperes a fellebbezésében eltérő jogkövetkeztetés levonását kéri, melyre az Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében foglalt keretek között nincs lehetőség. A fellebbezésében kizárólag olyan kérdéseket hangsúlyoz, amelyeket a hatályon kívül helyező végzésével az Ítéltábla már eldöntött, a felperesi tevékenység engedélyköteles voltának kérdésében az elsőfokú bíróságnak már nem volt mozgástere, a megismételt eljárásban hozott ítéletét a hatályon kívül helyező végzésben foglalt keretek között hozhatta meg. Mindezek alapján nem lehetett a perben már vitássá tenni a felperesi tevékenység engedélyköteles voltát, így nem kellett vizsgálni a Tao tv. telephely fogalmát sem. Az időközben bekövetkezett jogszabályváltozás nem eredményezheti a hatályon kívül helyező végzésben foglaltaktól való eltérést, ugyanis az ügyet a felperesi tevékenység megkezdése idején hatályban lévő jogszabályi rendelkezések alapján kellett megítélni, a későbbi jogszabályváltozás nem határozhatja meg a korábbi rendelkezések értelmezését és nem eredményezheti ezen korábbi rendelkezések utólagos megváltoztathatóságát. A VET 80. § (3) bekezdése tekintetében relevanciával az bírt, hogy melyik időpontban került közlésre a felperessel az engedélyező határozat, ebben a körben az elsőfokú bíróság a tényállást megfelelő tisztázta, a felperes nem vitatta a közlés időpontját, így helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a VET 80. § (3) bekezdését sértve a kiserőmű építési tevékenységét már az engedély kiadásáról szóló határozat közlését megelőzően megkezdte. Mivel a fentiek szerint a tevékenység engedélyköteles jellege a perben vitássá már nem tehető, nem volt lehetőség az alperesi határozat új eljárásra kötelezés mellőzésével történő megsemmisítésére. A hatályon kívül helyező végzés [37] pontjában foglaltak értelmében a VET 80. § (3) bekezdésére alapított határozati indokolás nem volt hiányos, az Ítéltábla a Tao tv. 4. § 33. pontja szerinti telephely fogalom vizsgálatát nem tartotta indokoltnak. Miután a tevékenység engedélyköteles volta már nem vizsgálható, nem volt jelentősége annak, hogy a két erőműegység egy telephelyen található-e, a Tao tv. körében kifejtett érvelésnek emiatt relevanciája nem lehetett.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során figyelembe vette, hogy a fellebbezés a kereset anyagi jogi érvelése körében hozott elsőfokú döntést támadta, az alperesi bírságkiszabás összecszerúsége tekintetében érvelést nem tartalmazott, ezért a másodfokú bíróság felülbírálatának terjedelme is csak a bírságolás jogalapja, az anyagi jogszabálysértés körére terjedhetett ki. A kereset anyagi jogi jogszabálysértési hivatkozása tekintetében az elsőfokú bíróság helytálló érdemi döntést hozott, annak indokait – azok ismételése nélkül – a másodfokú bíróság osztotta, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel mutat rá az alábbiakra.

[14] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével az Ítéltábla hatályon kívül helyezésében foglalt iránymutatásnak eleget tett, vizsgálta a kereset anyagi jogi hivatkozásainak megalapozottságát, ezt követően pedig rátért a bírság összecszerúságának kérdésére. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a megismételt eljárásra adott iránymutatás teljesítése tekintetében a megismételt eljárásban hozott ítélet hatályon kívül helyezésére okot nem talált, ezért a fellebbezésben foglaltakat érdemben vizsgálta.

[15] A felperes a fellebbezésében helytállóan mutatott rá, hogy a megismételt eljárásban a hatályon kívül helyező végzésben foglalt iránymutatásnak megfelelően az elsőfokú bíróság elvégezte a VET 80. § (3) bekezdésében foglaltak és annak a releváns jogi ténynek az összevetését, hogy mely időpontban került közlésre a felperessel a kiserőművi tevékenységet engedélyező határozat. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által nem vitatott tényállás szerint 2022. február 1. napján közölték vele az engedélyező határozatot, ehhez képest a napelemes kiserőmű létesítését már 2021. február 1. napján megkezdte, sértve ezzel a VET 80. § (3) bekezdésének egyértelmű rendelkezését, miszerint a tárgyi kiserőmű kivitelezése csak a jogerős kiserőművi összevont engedély közlését követően kezdhető meg. A kiserőművi engedélyt megadó alperesi határozatot a felperesnek módjában állt volna megtámadni, erre azonban nem került sor, az Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében is részletezettek alapján a közigazgatási perben nem támadott, a felperessel szabályszerűen közölt, ekként véglegessé vált alperesi engedélyező határozathoz anyagi jogerő hatás társult. Ebből következett a jelen perben releváns jogi tény az, hogy a kiserőművi kivitelezésre a felperes az engedélyező határozat közlésétől, 2022. február 1. napjától rendelkezett engedéllyel, ehhez képest a kivitelezést már az előtt egy évvel megkezdte. A véglegességből következően az engedélyezés ténye, annak feltételei, valamint a fenti releváns időpontok a jelen közigazgatási perben vitássá már nem tehetők. A bírságot kiszabó alperesi határozat anyagi jogszabályoknak való megfeleltetése körében a kereset nyomán az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy teljesültek-e a VET 80. § (3) bekezdésében foglalt feltételek. Ezen jogszabályi rendelkezés és a fenti releváns jogi tények egybevetésével helytállóan állapította meg, hogy a felperes a kiserőművi kivitelezést már a

végleges engedély közlését megelőzően megkezdte, sértve ezzel a VET 80. § (3) bekezdésében egyértelműen kimondott tilalmat, alapját adva ezzel az alperesi bírságolásnak. Mindezekre figyelemmel helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a kereset anyagi jogi hivatkozásai körében, megállapítva, hogy az alperes bírságot kiszabó határozata nem sértette a VET 80. § (3) bekezdésében és 97. §-ában foglalt rendelkezéseket.

[16] A felperes a fellebbezésében ugyan helyesen fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróságnak a hatályon kívül helyező végzésben foglalt iránymutatás alapján a releváns anyagi jogszabályi rendelkezés és a perben jelentős jogi tények összevetését kellett elvégeznie, azonban helytelenül jutott arra az álláspontra, hogy ez egyben azt is jelenti, hogy a kiserőművi engedélyezés feltételeit is vizsgálni kell, a VET 80. §-án és a VET Vhr. 58. §-án keresztül érintve a Tao tv. 4. § 33. pontjában foglaltakat, mindezek körében a telephely fogalmat, a két erőműegység összeszámításának kérdését, végső soron a felperesi tevékenység engedélyköteles voltát. A fent részletezettek alapján a felperesi tevékenység engedélyköteles jellege a jelen perben vitássá már nem volt tehető, ezért a fellebbezésben a tevékenység engedélyköteles jellege kapcsán részletezetteknek, így a telephely fogalomnak, a Tao tv. 4. § 33. pont a) és b) alpontjának, a VET Vhr. 1. § 2. pontjának és a teljesítmény összeszámítása kérdésének jelentősége már nem lehetett.

[17] Mivel a felperesi tevékenység engedélyköteles jellege a perben vitássá már nem volt tehető, alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a felperes az engedélyezés feltételei körében 2024. január 1. napjától bekövetkezett jogszabályváltozásokra, mindemellett a fellebbezési ellenkérelmében az alperes által helytállóan kifejtettek szerint a felperesi tevékenység jogszabálysértő jellegét a pertárgyi időszakban hatályban volt jogszabályi rendelkezések alapján kellett megítélni, nem pedig a később bekövetkezett jogszabálmódosítások alapján.

[18] Mindezekre figyelemmel helytállóan helyezkedett arra az álláspontra a kereset anyagi jogi hivatkozásait tekintve az elsőfokú bíróság, hogy a felperesi tevékenység a VET 80. § (3) bekezdésébe ütközött, ezért a bírságkiszabás jogalapja fennáll. Mivel a jogalap körében felhozott kereseti érvek végső soron eredményre nem vezettek, az alperesi határozat új eljárásra kötelezés mellőzésével történő megsemmisítésére lehetőség nem volt, az elsőfokú bíróság a határozat megsemmisítése mellett azért kötelezte új eljárásra az alperest, mert a bírság kiszabásának körében nem tartotta elégségesnek az indoklását. A bírság összezszerűsége körében hozott elsőfokú ítéleti döntést a felperes a fellebbezésében nem támadta, ezért az új eljárásra kötelezés mellőzésének ezekből sem volt helye, az elsőfokú bíróság ítélete megfelelt a Kp. 89. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglaltaknak. Az elsőfokú bíróság a kereset anyagi jogi érvei tekintetében helytálló indoklást adott, ezért nem volt mód a felperes másodlagos fellebbezési kérelmének teljesítésére, vagyis az elsőfokú ítélet indoklásának megváltoztatására sem.

[19] A felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére alkalmas lenne, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú

bíróság megismételt eljárásban hozott ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[20] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének viselésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, 82. § (3) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költség szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg az alperes által felszámított összegben figyelemmel arra is, hogy annak mérséklését a felperes nem kérte.

[21] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontjában és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték viselésére a felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 11.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró